

ת"פ 11750/07/19 - מדינת ישראל נגד עאייש אלדנפירי, נאיף זניד, בשיר עדיסאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 11750-07-19

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מירב עמר

נגד

הנאשמים:

1. עאייש אלדנפירי
- ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר ציון
2. נאיף זניד
- ע"י ב"כ עו"ד יוסי לין
3. בשיר עדיסאן
- ע"י ב"כ עו"ד אחמד וותד

גזר דין

מבוא

1. הנאשמים 1, 2 ו-3 (להלן: "הנאשמים") הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן האוחז בשני אישומים שונים. האישום השני מיוחס לנאשם 1 בלבד.

במסגרת האישום הראשון הנאשמים 1 ו-2 הורשעו בעבירה של יבוא סמים מסוכנים, עבירה לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "פקודת הסמים"), והנאשם 3 הורשע בעבירה של סיוע ליבוא סמים מסוכנים, עבירה לפי סעיפים 13 לפקודת הסמים + סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). כן צוין שהנאשמים 1 ו-3 הסתייעו ברכב לצורך ביצוע העבירה, בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת התעבורה").

במסגרת האישום השני הנאשם 1 הורשע בעבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ותקיפת עובד ציבור, עבירות לפי סעיפים 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים ו-382א(ב)(1) + (3) לחוק העונשין.

גם באישום זה צוין כי הנאשם 1 ביצע העבירות תוך הסתייעות ברכב בהתאם לסעיף 43 לפקודת התעבורה.

2. הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים לא כלל הסכמה עונשית ולפיכך כל צד טען לעונש באופן "חופשי".

כאן המקום לציין, כי הנאשם 1 הורשע על בסיס הודאתו במיוחס לו ואולם זה ביקש בחלוף מספר חודשים לחזור בו מהודאתו, בקשה שנדחתה על ידי בהחלטה מפורטת מיום 22.7.2020.

כתב האישום

3. **מהאישום הראשון שבכתב האישום המתוקן** עולה כי בין הנאשמים קיימת היכרות מוקדמת וכי עובר ל-15.6.2019 במועד שאינו ידוע למאשימה סיכמו הנאשמים ואחרים, ביניהם תושבי מצרים (להלן: "המצרים"), לייבא סמים מסוכנים מסוג קנבוס וחשיש ממצרים לישראל.

בהתאם לסיכום ובתיאום עם תושבי מצרים הגיעו ביום 15.6.2019 בשעה 09:00 הנאשמים 1 ו-2 ברכב מסוג "טויוטה לנד קרוזר" (להלן: "רכב א") ואחרים עם רכב דומה (להלן: "רכב ב") לאזור גדר הגבול שבין מצרים לישראל ונסעו דרך השער דרומה אל עבר המקום שבו הם היו אמורים לקבל את הסמים. בשלב זה הגיע הנאשם 3 עם רכב מסוג ג'יפ ונותר לעמוד בסמוך לשער על מנת לתצפת ולהשגיח מפני הגעת כוחות צבא או משטרה למקום. בהגיעו לשער עדכן הנאשם 3 בטלפון הנייד את האחרים שהוא עומד בשער ושהכל רגוע.

בסמוך להגעת הנאשמים 1 ו-2 והאחרים אל הגדר הגיעו לגדר גם המצרים אשר זרקו מעבר לגדר 15 שקים ובהם סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 74.35 ק"ג וסם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 219.15 ק"ג (להלן: "הסמים"). הנאשמים 1 ו/או 2 או מי מהאחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה העמיסו אל תוך רכב א' 9 שקים. האחרים העמיסו אל תוך רכב ב' 5 שקים נוספים ונמלטו מהמקום בנסיעה צפונה.

כוחות משטרה וצבא הוזעקו למקום והתמקמו בשטח בכוון נסיעת הנאשמים והאחרים. רכב ב' שהגיע למחסום המשטרה עלה על דוקרנים והמשיך בנסיעה כשארבעת גלגליו מנוקבים עד שבמהלך המרדף נעצר וננטש כשנוסעיו נמלטו מהמקום כשבתוכם 5 שקי הסמים ובהם סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 61.3 ק"ג.

בסמוך לאחר מכן הגיע רכב א' בנסיעה מהירה לעבר המחסום המשטרה כשהנאשם 1 נוהג ברכב ונאשם 2 יושב לידו בכיסא הנוסע הקדמי, עלה על הדוקרנים, המשיך בנסיעה כשגלגליו מנוקבים ועצר מיוזמתו כשבתוכם הנאשמים 1 ו-2 ו-9 שקי הסמים ובהם סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 219.15 ק"ג ושק נוסף של סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 13.05 ק"ג.

מהאישום השני שבכתב האישום המתוקן המיוחס כאמור אך לנאשם 1, עולה כי ביום 1.5.2019 בסמוך לשעה 09:00 הגיע הנאשם 1 ברכב מסוג "טויוטה לנד קרוזר" יחד עם אחר אשר זהותו אינה ידועה למאשימה לאזור גדר הגבול שבין ישראל למצרים. בשלב מסוים, עובר להגעת הנאשם 1 לגדר, הגיעו כ-14 מצרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, הניחו סולם על הגדר, טיפסו על הסולם וזרקו מעבר לגדר 10 שקים, כאשר בתשעת השקים שנתפסו היה סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 95.015 ק"ג.

בעקבות כך הוזעקו למקום כוחות צבא ומשטרה ובהם רכב צבאי הנהוג בידי חיילים שהגיעו למקום והבחינו

ברכב הטויוטה עם גלגליו האחוריים לכוון הגדר כשדלתו האחורית פתוחה, וכן בנאשם ובאחר מעמיסים את שקי הסמים אל הרכב. בתגובה יצא אחד מהחיילים מהרכב, פתח את דלת רכב הטויוטה והושיט ידו לעבר מתג ההתנעה על מנת להוציא את מפתח הרכב. כשהבחינו הנאשם 1 והאחר במתרחש נכנסו במהירות אל רכב הטויוטה, האחר התיישב בכסא הנהג והנאשם 1 התיישב לצדו. האחר הכה את החייל בידו על מנת למנוע ממנו לקחת את מפתח הרכב והנאשם 1 נשך את ידו השמאלית של החייל אשר בתגובה הכה את הנאשם 1 במכות אגרופ לפניו. מיד לאחר מכן החלו הנאשם 1 והאחר בנסיעה קדימה ושמאלה כשפלג גופו העליון של החייל בתוך הרכב. כתוצאה מכך נזרק החייל מתוך הרכב, הוטח אל הרצפה ונחבל בידו ונגרמו לו כאבים. הנאשם 1 והאחר נסעו במהירות אחורנית, התנגשו בגדר, נסעו קדימה ונמלטו מהמקום כשדלת הרכב נותרה פתוחה, זאת לאחר שהצליחו להעמיס חלק מהשקים במשקל כולל של 9 ק"ג. החיילים דלקו בנסיעה אחר רכב הטויוטה עד שניתק ביניהם קשר עין ואלו נמלטו מהמקום. במהלך מנוסת הנאשם 1 והאחר נפל מרכב הטויוטה שק והרכב הצבאי עלה עליו בנסיעה. כתוצאה מכך נקרע השק והתפזרו ממנו חבילות סם מסוג קנבוס במשקל כולל של 9 ק"ג.

תסקירים

4. **מהתסקיר הראשון בעניינו של הנאשם 2** (מיום 16.4.2020) עלה כי הנאשם 2 כבן 19, רווק, מתגורר עם אמו, סיים 12 שנות לימוד, לדבריו נמצא בהליכי גיוס לצבא, החל ללמוד להשלמת הבגרות במכינה טרם גיוסו ועבד כמלווה בהסעה לאחותו הנכה. הנאשם 2 סיפר לשירות מבחן על תחושות הכעס של משפחתו כלפיו בעקבות מעשיו ועל תחושת האשמה שחש בשל הפגיעה בתדמית החיובית שלו ושל משפחתו. שירות המבחן ציין כי במסגרת צו פיקוח מעצרים השתתף הנאשם 2 בקבוצת עצורי בית, הקפיד להגיע למפגשים והשתתף באופן פעיל ומשמעותי. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 הצליח לבחון את התנהלותו הבעייתית ואת התנהגותו בעת ביצוע העבירה. כמו כן התרשם שירות המבחן כי הנאשם 2 חרד לגורל עתידו, מורתע מההליך המשפטי בעניינו ומהפגיעה בדימוי העצמי שלו ושל משפחתו ושואף לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי. שירות המבחן המליץ לדחות את דיון הטיעונים לעונש כדי לבחון את אפשרות שילוב הנאשם 2 בהליך טיפולי.

בתסקיר נוסף שנערך בעניינו של הנאשם 2 (מיום 24.5.2020) הובאה התייחסות הנאשם 2 לעבירה שביצע. הנאשם 2 מסר כי הנאשם 1 הציע לו להצטרף אליו לנסיעה לצורך ביצוע עסקת יבוא בגבול מצרים בתמורה ל- 2500 ₪. הנאשם 2 מסר כי בשל הכבוד שחש כלפי הנאשם 1 ונוכח הרווח המהיר שהיה אמור להפיק מביצוע העסקה החליט להשתתף בעסקה. הנאשם 2 הוסיף כי חשב שמדובר בעסקה של יבוא טבק וכי אם היה מודע לכך שמדובר ביבוא של סמים לא היה מסכים להצטרף.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 הביע רצון לניהול אורח חיים תקין, כי החשש מהפגיעה בתדמיתו ובתדמית משפחתו, מהמשך לימודיו, ומהמחירים שיצטרך לשלם על מעשיו מהווים גורם מרתיע עבורו, כי הוא מגלה תפקוד חיובי במישור התעסוקתי, כי הוא מבין את חומרת מעשיו וכי הביע רצון להמשיך בהליך טיפולי. לצד זאת התרשם שירות המבחן כי לנאשם 2 מאפייני אישיות ילדותיים, כי הוא נוטה להיגרר במצבי סיכון, כי הוא לא בוחן את השלכות מעשיו, כי הוא נוטה לתלות את האשמה באחרים ומתקשה לבחון את התנהלותו ואת חלקיו המכשילים. לאור התרשמותו, שירות המבחן המליץ על שילובו של

הנאשם 2 בהליך טיפולי. נוכח המגבלות שהוטלו בשל נגיף הקורונה המליץ שירות המבחן לדחות את הדיון לתקופה של חצי שנה.

במסגרת תסקיר זה נתן שירות המבחן המלצה חלופית של ענישה מוחשית וזאת לאור חומרת העבירה וקשיי הנאשם 2 להודות באופן מלא בביצועה, והכל תוך התחשבות בגילו הצעיר ובעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי.

יצוין, כי בדיון שהתקיים לאחר קבלת תסקיר זה הבהיר ב"כ הנאשם 2 לבקשת בית המשפט כי הנאשם 2 לא מבקש לחזור בו מהודאתו (פרוטוקול מיום 31.5.2020 עמ' 120 ש' 10-15).

מהתסקיר המשלים בעניינו של הנאשם 2 (מיום 23.7.2020) עלה כי במהלך הדחיה שב שירות המבחן ונפגש עם הנאשם 2. שירות המבחן מסר כי הנאשם 2 חזר על עמדתו כי לא ידע שמדובר בסמים, מסר כי חש שהתבגר ואינו חושש שיסתבך שוב, כי הוא נתרם מהקבוצה בה שולב ומבקש להשתלב בקבוצה טיפולית נוספת, כי הוא מבין את חומרת מעשיו וכי ביקש לחזור לאורח חיו הנורמטיבי לפני מעצרו. שירות המבחן חזר על התרשמותו מהנאשם כאמור בתסקיר הקודם. נוכח הקושי לשלב הנאשם 2 בקבוצה טיפולית בשל צוק העיתים שב שירות המבחן על המלצתו לדחייה ממושכת לצורך אבחון ולחלופין, שב שירות המבחן על המלצתו להשית ענישה מוחשית המתחשבת בנסיבותיו האישיות.

יצוין כי גם לאחר קבלת תסקיר זה הבהיר ב"כ הנאשם 2 כי הנאשם 2 לא מבקש לחזור בו מהודאתו. (פרוט' מיום 26.7.2020 עמ' 127 ש' 3-5).

מהתסקיר הראשון בעניינו של נאשם 3 (מיום 5.4.2020) עלה כי הנאשם 3 בן 21, רווק, סיים 7 שנות לימוד, עזב את לימודיו כדי לתמוך בפרנסת המשפחה לאחר שאביו התחתן בשנית והפסיק לתמוך בהם כלכלית, החל לעבוד ברעיית עדר הצאן של אמו וכארבעה חודשים טרם מעצרו עבד בבית קפה שבכפר. הנאשם 3 שיתף את שירות המבחן כי אביו נהרג לפני כחצי שנה וכי הוא תומך באמו הסובלת מבעיות רפואיות.

שירות המבחן מסר כי הנאשם 3 השתתף בקבוצת עצורי בית במסגרת צו פיקוח מעצרים, הקפיד להגיע למפגשים אך התקשה להשתתף ולשתף מעולמו, בין היתר, בשל קשיי שפה. שירות המבחן הוסיף כי בדצמבר 2019 נותק הקשר עם הנאשם 3 עקב מעצרו במסגרת תיק אחר.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם 3 מביע רצון לנהל אורח חיים תקין ונורמטיבי, מגלה מחויבות כלפי משפחתו, מגלה רצון לתפקוד תעסוקתי תקין לצורך עזרה בפרנסת משפחתו, נחשף דרך אביו לחברה שולית ועלול להיגרר למצבי סיכון מקום בו יש אפשרות לרווח כספי. שירות המבחן העריך כי קיימת נזקקות טיפולית של הנאשם 3.

שירות המבחן ביקש לדחות דיון הטיעונים לעונש כדי להשלים הליך האבחון.

בתסקיר נוסף בעניינו של הנאשם 3 (מיום 25.5.2020) חזר שירות המבחן על נסיבותיו האישיות-משפחתיות המורכבות של הנאשם 3 והרחיב אודות התייחסות הנאשם 3 לעבירה שביצע. הנאשם 3 מסר כי ביום האירוע פנה אליו הנאשם 1 וביקש ממנו את עזרתו בהברחת סיגריות מגבול מצרים. הנאשם 3 מסר כי הסכים להצעה כוון שהיה נתון במצוקה כלכלית, אך הוסיף כי אם היה יודע שמדובר בסמים לא היה מסכים להצעה. כשעומת הנאשם 3 עם הודאתו בבית המשפט בסיוע ליבוא סמים, מסר כי לא הודה בכך.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם 3 מתקשה להודות בביצוע העבירה ונוקט בעמדות המצמצמות את מעורבותו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 3 הביע רצון לנהל אורח חיים תקין, כי נחשף מגיל צעיר לשימוש בסמים, כי חווה מצוקה כלכלית והפנים אורח חיים הישרדותי וכי הוא מתקשה בהצבת גבולות פנימיים וחיצוניים במצבי לחץ. בשים לב לכך שהנאשם 3 התקשה לבחון התנהלותו לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

לאחר קבלת התסקיר בית המשפט בירר גם עם הנאשם 3 האם הוא מבקש לחזור מהודאתו, וזה, יחד עם בא כוחו, ביקשו לקיים את ההסדר ולהותיר את ההודאה על כנה. בא כח הנאשם 3 הוסיף כי מדובר בטעות אל מול שירות המבחן (עמ' 119 לפרוט' מיום 31.5.2020 ש' 16-21).

מהתסקיר המשלים בעניינו של נאשם 3 (מיום 23.7.2020) עלה כי הנאשם 3 חזר על גרסתו, כי לא ידע שמדובר בעסקת סמים וטען כי שני הנאשמים האחרים רימו אותו. שירות המבחן ציין כי במהלך הפגישה הנאשם 3 שיתף בתחושת תסכול על רקע היותו עצור ומהסתבכותו בשני תיקים. עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם 3 מבקש לשקם את חייו ולחזור לחיק משפחתו.

שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי והמחירים שמשלם הנאשם 3 משמעותיים עבורו, כי הוא מתקשה להודות בביצוע העבירה ולבחון באופן ביקורתי את מעשיו.

שירות המבחן שב ולא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם 3 גם במסגרת תסקיר זה.

יצוין, כי אף לאחר קבלת תסקיר זה נערך בירור עם הנאשם 3 וזה מסר (באמצעות בא כוחו) כי הוא לא מבקש לחזור בו מהודאתו (עמ' 127 ש' 4-5 לפרוט' מיום 26.7.2020).

כאן המקום לציין כי מלכתחילה **הנאשם 1** לא ביקש לקבל בעניינו תסקיר של שירות המבחן.

טיעוני הצדדים

5. **המאשימה טענה** כי מתחם עונש ההולם לנאשמים 1 ו-2 ביחס לאישום הראשון צריך לנוע בין 6 ל-9 שנות מאסר;

כי מתחם העונש ההולם לנאשם 3 ביחס לאישום הראשון צריך לנוע בין 3 ל-5 שנות מאסר;

עמוד 5

וכי מתחם העונש ההולם לנאשם 1 ביחס לאישום השני צריך לנוע בין 10 ל-20 חודשי מאסר.

ביחס לנאשם 1 עתרה המאשימה לעונש מאסר שנע בין 7.5 ל-8 שנות מאסר באישום הראשון, ולעונש של 15 חודשי מאסר ביחס לאישום השני. המאשימה עתרה להשית עונשים אלו במצטבר האחד לשני.

ביחס לנאשם 2 עתרה המאשימה לעונש מאסר של 7.5 שנות מאסר.

ביחס לנאשם 3 עתרה המאשימה לעונש של 4 שנות מאסר.

המאשימה עתרה גם לעונשים של פסילת רישיון נהיגה, מאסר על תנאי וקנס משמעותי ביחס לכל הנאשמים. בנוסף עתרה המאשימה להשית על הנאשם 1 גם רכיב של פיצוי לנפגע העבירה באישום השני.

המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה הגבוהה בהם. זאת, בין היתר, בשים לב לסוג ולמשקל המשמעותי של הסמים, לפוטנציאל הנזק המשמעותי הגלום במשקל כזה, להיקף הפגיעה הרחב בציבור בשים לב למעגל העבריינות הנלווה לעבירות הסמים, לתכנון שקדם לביצוע העבירות, לתאום המוקדם בין כלל המעורבים בביצוע העבירות, לביצוע בצוותא חדא עם אחרים לרבות עם תושבי מצרים, לסיכון של הסתייעות ברכב בביצוע עבירות פליליות נוכח רצונו של העבריין שלא להיתפס (נאשמים 1 ו-3), לקלות בביצוע העבירות בשים לב למיקום הגיאוגרפי ולקושי בלכידת המבצעים, למניע שלהם בביצוע העבירות (רווח כספי קל ומהיר), לעובדה כי כמות לא מבוטלת של הסמים ננטשו ולא אותרו עד היום, לסיכון ולפגיעה בביטחון המדינה ולהכבדה על כוחות הביטחון והססתם מפעילותם הביטחונית. כמו כן הפנתה המאשימה להיקף התופעה של יבוא סמים דרך גדר הגבול עם מצרים ולצורך בהשתת ענישה מרתיעה הן ביחס למבצעים העיקריים והן ביחס למסייעים.

בנוסף הפנתה המאשימה לחלקם המשמעותי של הנאשמים 1 ו-2 בביצוע העבירות. המאשימה הפנתה גם לחלקו של הנאשם 3, וטענה שאף שזה הורשע בעבירה של סיוע בלבד תרומתו כמתצפת וכמשגיח הייתה משמעותית והקלה על ביצוע העבירות וזאת בשים לב לעובדה כי במסגרת תפקידו עמד בקשר טלפוני ודיווח על המצב לשאר המעורבים.

המאשימה חזרה והפנתה לערכים המוגנים ביחס לעבירת הסם שבאישום השני המיוחס לנאשם 1 ולפגיעה בהם בשים לב לסוג ומשקל הסם ולחלקו של הנאשם בביצוע העבירה. המאשימה הפנתה אף לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מעבירת האלימות שבוצעה כלפי החייל ולחומרת מעשיו של הנאשם 1 לרבות לפגיעה ביכולת אנשי הביטחון למלא את תפקידם ולשמירה על בריאותם, לאופי הפגיעה בחייל (נשיכה, נסיעה ברכב כשפלג גופו העליון נמצא ברכב ולפוטנציאל עד להפלתו ארצה), לנזק שנגרם לחייל ולנזק שיכול היה להיגרם.

עוד הפנתה המאשימה לעברו הפלילי של הנאשם 1 לרבות בעבירות סמים ותקיפת שוטר.

המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בטיעוניה.

6. **ב"כ הנאשם 1** טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 ביחס לאישום הראשון צריך לנוע בין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר ובין צו של"צ ל-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ביחס לאישום השני.

ב"כ הנאשם 1 עתרה לעונש של 24 חודשי מאסר ביחס לאישום הראשון וזאת במצטבר לעונש של מספר חודשי מאסר ביחס לאישום השני. ב"כ הנאשם 1 עתרה להימנע מהשתת עונש פסילה של רישיון הנהיגה מטעמי שיקום (לאחר שחרור הנאשם 1 מן המאסר), תוך שהדגישה שאין במקרה דנן חובת פסילת רישיון נהיגה, כי לא התנהל מרדף וכי אין מדובר באירוע חמור מבחינה תעבורתית.

ב"כ הנאשם 1 טענה כי העונש לו עתרה המאשימה אינו הולם את נסיבות המקרה שכן אין הוא מגלם את הודאת הנאשם, את החרטה ואת חיסכון בזמן שיפוטי. ב"כ הנאשם 1 ציינה כי הנאשם 1, שבקשתו לחזור בו מהודאתו נדחתה על-ידי בית המשפט, שב ומודה באישום הראשון להבדיל מהאישום השני בו אינו מודה ואולם בכפוף להחלטת בית המשפט טוען הוא לעונש ביחס לשני האישומים.

ב"כ הנאשם 1 הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות לרבות לסוג הסמים שיובאו ולהבחנה הקיימת בפסיקה בין סמים "קשים" לסמים "קלים", כבעניינו. ב"כ הנאשם 1 טענה כי מעובדות כתב האישום המתוקן כלל לא ברור שהנאשם 1 העמיס השקים לרכב א', ומכאן שאין פער ממשי בינו לבין הנאשם 3 מבחינת התרומה לביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם 1 הפנתה לחלקו הלא משמעותי של הנאשם 1 באישום השני וטענה כי הנאשם 1 לא היה המתכנן או היוזם של האירוע. ב"כ הנאשם 1 הוסיפה כי הנאשם 1 אינו בקי בעולם הסמים ולמעשה הוא היה מעין "בלדר".

ב"כ הנאשם 1 טענה כי אין להשית על נאשמים שייבאו סמים ממצרים עונשים חמורים מאלו שמושטים על מי שייבאו סמים מאחת ממדינות אירופה.

ב"כ הנאשם 1 הפנתה לנסיבות חייו האישיות המורכבות של הנאשם 1 לרבות למצבו הרפואי (קיבל "התקף לב" במסגרת מעצרו), לעובדה כי אשתו ובנם עזבו את הבית ועברו להתגורר בבית הורי האשה, לעובדה כי אחיו הצעיר נרצח במהלך מעצרו, לפטירת אביו ולתמיכה שלו בפרנסת אמו ולמצוקה הכלכלית שהניעה אותו לבצע את העבירות. עוד הפנתה ב"כ הנאשם 1 למשך הזמן בו שוהה הנאשם 1 במעצר ולקושי שלו במעצר, ולפגיעה של העונש בו ובמשפחתו. ב"כ הנאשם 1 טענה כי עברו הפלילי של הנאשם 1 אינו מכביד תוך שהדגישה כי ההרשעה בעבירת הסמים המנויה ברישומו הפלילי היא ביחס לעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית בלבד. ב"כ הנאשם 1 צרפה פסיקה לתמיכה בטיעוניה.

7. **ב"כ הנאשם 2** טען כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2 צריך לעמוד על 18 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם 2 עתר לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולה ולהשית על הנאשם 2 עונש

של 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשם 2 ביקש להימנע מהשתתפות רכיב פסילת רישיון נהיגה בעניינו של הנאשם 2, בין היתר משום שלא צוין בכתב האישום המתוקן כי הוא ביצע העבירה תוך הסתייעות ברכב. ב"כ הנאשם 2 טען כי אף שכתב האישום בעניינו של הנאשם 2 לא תוקן במסגרת ההסדר באופן משמעותי (להבדיל משני הנאשמים האחרים) בחר הנאשם 2 להודות ולקחת אחריות על מעשיו. ב"כ הנאשם 2 טען כי חלקו של הנאשם 2 זהה לחלקו של הנאשם 3 שהורשע בסיוע שכן הנאשם 2 לא השתתף בתכנון, לא ירד מהרכב ולא העמיס את השקים לרכב. ב"כ הנאשם 2 הצטרף לטענות ב"כ הנאשם 1 לפיהן אין מקום לערוך הבחנה בענישה בהתבסס על המיקום הגיאוגרפי ממנו מיובאים הסמים (מצרים או אירופה), ומאידך יש מקום להבחנה בענישה בעבירת הייבוא המבוססת על סוג הסם המיובא.

ב"כ הנאשם 2 טען כי את הכחשת הנאשם 2 לפני שירות המבחן כי ידע שמדובר בעסקת סמים, יש להבין כהכחשה שידע על כך מלכתחילה. ב"כ הנאשם 2 הדגיש כי הנאשם 2 מודה במיוחס לו, לוקח אחריות ומבין כי מגיע לו עונש על מעשיו.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 נמצא בהליך שיקומי, כי הוא השתתף במסגרת פיקוח מעצרים בקבוצה טיפולית וזכה להערכה חיובית, כי לאחר השחרור ממעצר החל ללמוד במכללה טכנולוגית, לימודים שהופסקו בשל נגיף הקורונה, כי הוא יצא לעבוד והביע את רצונו להשתלב בהליך טיפולי. ב"כ הנאשם 2 טען כי עונש מאסר יגדע את ההליך השיקומי של הנאשם 2. ב"כ הנאשם 2 צרף מסמכים (מסמכים לקבלה ללימודי מכינה במכללה) והפנה לפסיקה לתמיכה בטיעונו.

8. **ב"כ הנאשם 3** טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 3 צריך לנוע בין 12 ל-24 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם 3 עתר לעונש של 12 חודשי מאסר.

ב"כ הנאשם 3 טען כי יש לדחות את מתחם העונש ההולם לו טענה המאשימה שכן אין הוא הולם את הפסיקה ואת חלקו של הנאשם 3 שהורשע בעבירה של סיוע ולא בעבירה העיקרית.

ב"כ הנאשם 3 הדגיש כי הנאשם 3 שימש כתצפיתן, לא החזיק בסמים ואף לא היה בקרבתם ומכאן שהסיוע שהעניק נמצא ברף התחתון של החומרה. ב"כ הנאשם 3 הפנה לנסיבות האישיות של הנאשם 3 ולעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי.

9. הנאשמים אמרו דברם.

הנאשם 1 הביע חרטה ומסר כי הוא לא הבין את השלכות מעשיו. הנאשם 1 הוסיף כי הוא נמצא בתקופה קשה בחייו, הן בשל "התקף הלב" שעבר במעצר, הן בשל העובדה כי הופרד ממשפחתו והן בשל מצוקתו הכלכלית.

הנאשם 2 מסר כי הוא מצטער על מעשיו וכי הוא מבקש מבית המשפט להעניק לו הזדמנות נוספת, לא להשית עליו עונש של מאסר ולאפשר לו להמשיך את לימודיו.

הנאשם 3 מסר כי הוא מבקש סליחה וכי הוא מבקש להמשיך בחייו.

דין

10. נאשם 1 הורשע כאמור בשני אישומים שונים. שני הצדדים טענו כי יש לקבוע מתחם עונש הולם נפרד לכל אישום ונראה כי יש בסיס לעמדתם. אף ששני האישומים מציגים אירועים דומים, אין כל אינדיקציה לכך שיש קשר בין שני האירועים, או שהם תולדה האחד של השני או שהם פרי תכנית עבריינית משותפת גדולה. הנאשם 1 ביצע את העבירות בכל אישום בזמנים שונים, עם שותפים אחרים ויוחסו לו עבירות שונות בגין כל אישום, ומכאן שמצאתי לקבל את טיעון הצדדים בדבר הצורך לקבוע מתחם עונש הולם שונה לכל אחד מהאישומים.

למותר לציין כי אף אם הייתי רואה בשני האישומים ככאלה המגבשים "אירוע" פלילי אחד בגינו היה מוטל עונש אחד, בהכרח מתחם העונש ההולם והעונש בתוכו היו גבוהים יותר מאשר כל מתחם ועונש בנפרד, שכן על המתחם והעונש האחד היה לשקף את כלל המעשים בשני האישומים. בעניין זה ראו למשל ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.12.2014), פסקה 8.

בנוסף, מצאתי לקבוע עונש מאסר נפרד לכל אירוע, אם כי מצאתי לחפוף ביניהם באופן חלקי, וזאת בהתחשב במספר העבירות, תדירותן, הזיקה ביניהן והצורך לשמור על הלימה בענישה ביחס למכלול המעשים והכל בהתאם לסעיפים 40ג (ב) ו- (ג) לחוק העונשין. אציין כי יתר רכיבי הענישה עליהם החלטתי כמפורט להלן (למעט רכיב הפיצוי הרלוונטי לאישום השני) הוטלו ביחס לאישום הראשון, כאשר לא מצאתי לשוב ולהטיל רכיבים דומים גם ביחס לאישום השני.

מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 1 צריך לנוע בין 5-9 שנות מאסר ביחס לאישום הראשון ובין 10-20 חודשי מאסר באישום השני.

מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2 צריך לנוע בין 5-9 שנות מאסר.

מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 3 צריך לנוע בין 3-5 שנות מאסר.

בקביעת המתחמים התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בפסיקה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כפי שאפרט להלן.

11. הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור ובריאותו. בשים לב לעובדה שהעבירות נעברו בסמוך לגדר הגבול שבין ישראל למצרים (מה שמצריך היערכות והקצאת משאבים ביטחוניים תוך הסטתם מהתכלית הישירה של הגנה על גבולות המדינה), יש לתת את הדעת גם לפגיעה בערך המוגן של ההגנה על ביטחון המדינה.

בנוסף פגע הנאשם 1 באישום השני בערכים של הגנה על שלמות הגוף והאוטונומיה, על שלטון החוק ועל יכולת נציגיו למלא את תפקידם.

12. נגע הסמים הוא נגע קשה ויש לנסות למגר. התוצאות של עבירות הסמים הן תוצאות קשות ופוגעות הן פגיעה רוחבית במרקם החברה. נכון הוא הדבר לכל שרשרת מפיצי הסם והמסייעים בידיהם. יפים דבריו של השופט מ' חשין לעניין התוצאות הקשות של עבירות הסמים ומלחמת החורמה שיש להילחם בעבירות אלו בע"פ 6021/95 **אוקטביו נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 31.07.1997) פסקה 35:

"...לעולם נזכור עבירת סמים מה היא, ומה הם ערכי-החברה שאנו נדרשים להגן עליהם. מעבר מזה עומדים המערערים - הם ואחרים שכמותם - אנשים שענייהם אל בצע-כסף, ומעבר מזה עומדים צרכני הסם, אנשים אומללים שגופם ונפשם מכורים לסם. אותם עלובים תלו עצמם בסם, ואנשים רעים כמערערים מנצלים תלות זו עד-תום לגריפת כסף-רע לכיסיהם...למותר להזכיר את שרשרת העבירות הנדרש מעסקאות הסם: צרכנים שאין הפרטה מצויה בכיסם פושטים על אחרים, שודדים אותם, פורצים לבתייהם, תוקפים אותם, והכל כדי להשיג מימון לרכישתו של הסם... מלחמת החורמה בעברייני סמים נמשכת והולכת. מלחמה קשה היא, מלחמה ארוכה, והיא כמלחמת ישראל בעמלק"

חזית ייחודית למלחמת החורמה בנגע הסמים שמורה לעבירת יבוא הסמים באשר עבירה זו מאפשרת את הכנסתם והנגשתם של הסמים, שלא פעם מיוצרים מחוץ למדינה, אל תוך תחומי המדינה. לא בכדי ראה המחוקק את עבירת יבוא הסם כאחת החמורות שבעבירות הסמים עת קבע לצדה עונש של 20 שנות מאסר.

לעניין הברחות הסמים דרך גדר הגבול בין מצרים לישראל הדגיש בית המשפט העליון בע"פ 7437/02 **אבועאדי עטווה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.4.2003) (להלן: "עניין אבועאדי"):

"לצערנו, הנתיב של הברחת סם בכמויות ניכרות ממצרים לישראל הוא מקובל ונפוץ. ככל הנראה המעבר אינו קשה ורבים הם אלה המוכנים ליטול את הסיכון של חציית הגבול והעברת הסם, אף כנגד תמורה כספית מועטה. תופעה זו מחייבת תגובה עונשית הולמת שיהיה בה כדי להרתיע ולסכל את הפעילות העבריינית של יבוא הסם בדרך זו."

כן ראו בעניין זה ע"פ 165/15 **סלים בן חסין תיהא בניאת נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.5.2015) פסקה 10 (להלן: "עניין בניאת").

13. בענייננו מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה וזאת בשים לב, בין היתר, לכמות הסמים שיובאו (קרוב ל-300 ק"ג מתוכם כ-230 ק"ג ברכב של הנאשמים 1 ו-2 -רכב א' - והיתרה ברכב ב').

הנאשמים 1 ו-2 ייבאו, בסיועו של הנאשם 3, כמות משמעותית של סמים (חשיש וקנבוס) דרך גדר

הגבול בין מצרים לישראל תוך שיתוף פעולה עם אנשים אחרים לרבות כאלה שפעלו מתוך שטח מצרים.

נתון זה משליך גם על הסיכון המסוים שנוצר בהקשר של ביטחון המדינה והסטה של משאבים, לרבות צבאיים, ממשימתם העיקרית נוכח כך שכוחות משטרה וצבא הוקצו למקום והקימו מחסומים. אציין כי סיכון ביטחוני זה, הוא לא בגדר נתון תאורטי נעדר אחיזה במציאות. בעניין זה ראו ת"פ (מחוזי-ב"ש) 37726-05-18 **מדינת ישראל נ' אל טוחי ואח'** (אתר בתי המשפט, 12.03.2019) (להלן: "עניין אל טוחי") שנדון לפני, שם הוקצו כוחות ביטחון בעקבות ביצוע עסקת יבוא סם בגדר הגבול עם מצרים, כאשר במסגרת הקפצת הכוחות טנק התהפך וכתוצאה מכך חייל נהרג וחיילים נוספים נפצעו. כן ראו האישום השני בענייננו בו נפגע חייל שהוקפץ לזירה בגין יבוא סמים.

לקולה נתתי דעתי לכך שחלק גדול מהסמים נתפסו בסמוך לגדר הגבול והם לא הגיעו ליעדם.

הנאשם 3 הורשע אמנם בסיוע לביצוע עבירת היבוא ואולם סבורני, כפי שיפורט להלן, כי הסיוע שהעניק הנאשם היה לא מבוטל, ומכאן שמידת הפגיעה בערכים המוגנים על-ידו היא אינה זניחה.

אף באישום השני מידת הפגיעה בערכים המוגנים על ידי הנאשם 1 היא לא מבוטלת, זאת בשים לב למשקל הסם אותו החזיק הנאשם 1 שלא לצריכה עצמית, לנסיבות בהן החזיק הסם ולאופי תקיפת החייל.

14. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נתתי את דעתי לתכנון המפורט שקדם לביצוע העבירה, לתכנון שהצריך תיאום ותזמון בין הגורמים השונים לרבות תיאום עם גורמים מחוץ לגבולות המדינה; להכנות שקדמו לביצוע העבירה ושאפשרו את ביצוען; לעובדה כי היבוא נעשה דרך גדר גבול הנמצא תחת פיקוח צבאי ולפוטנציאל הקיים בנסיבות אלו להתלקחות, לנזק שנגרם, למשאבים הצבאיים והמשטריים שהושקעו; לכמות הסמים הגבוהה שיובאה, לנזק שצפוי היה להיגרם לו הסמים היו מגיעים ל"שווקים", לחלקם הלא מבוטל של הנאשמים 1 ו-2 באישום הראשון, ולמידת הסיוע של הנאשם 3 לביצוע העבירות.

בכל הקשור לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות סבורני כי יש לדחות טענת ב"כ הנאשם 1 ו-3 לפיה אין להכביד עם נאשמים שמורשעים ביבוא סמים ממצרים ביחס ליבוא סמים ממדינות אחרות. כפי שצוין לעיל, יבוא סמים ממצרים הפך בעשור האחרון ל"מכת אזור" והיקף התופעה מצריך תגובה עונשית הולמת ומחמירה יותר כדי למגרה.

בנוסף, לייבוא סמים דרך גדר הגבול עם מצרים, להבדיל מיבוא דרך נמל תעופה ממדינות המערב או דרום אמריקה, נלווה ממד ביטחוני, אשר אף הוא בתורו מצדיק תגובה עונשית מחמירה יותר.

נוכח האמור סבורני שיש לתת משקל מוגבל לפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם 1 ביחס לעבירות יבוא דרך נמל התעופה בהקשר של הענישה הנוהגת. כזכור, הענישה היא תלוית נסיבות ביצוע העבירה ולא בכדי לא הציגו ב"כ

הנאשמים פסיקה נוהגת של יבוא סמים בכמויות גבוהות כבעניינו או דומות לכך דרך גדר הגבול עם מצרים התומכת בעמדתם העונשית.

כאמור, נתתי דעתי גם למשקל הסם העצום אשר יובא במסגרת האירוע ארצה. אכן, אין לערוך חישוב אריתמטי של עונש מאסר כנגזר ממשקל הסם, ואולם כבר נקבע כי למשקל הסם יש משמעות לא קטנה בשאלת העונש המוטל, וזאת כנגזר מפוטנציאל הנזק. בעניין זה ראו למשל 6409/12 **מדינת ישראל נ' אלגדיפי** (פורסם בנבו, 5.6.2013), פסקה 11.

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נתתי דעתי גם להסכמת הצדדים לפיה לא ברור האם הנאשמים 1 ו-2 נטלו חלק בהעמסת השקים לרכב א' (עובדה 8 לכתב האישום המתוקן), וחוסר בהירות זו צריך להיזקף לטובת הנאשמים 1 ו-2, היינו יש לצאת מנקודת הנחה שהם לא נטלו חלק בהעמסת השקים לרכב א'.

לקולה התחשבתי גם בסוגי הסמים שיובאו בשני האישומים שלא נמנים על סוג ה"סמים הקשים" ולעובדה שהסמים שהיו ברכב של הנאשמים 1 ו-2 באישום הראשון נתפסו.

ביחס לאישום השני נתתי דעתי לחלקו של הנאשם 1 בביצוע העבירות לרבות להעמסה של השקים לרכב עם אחר, להימלטות מכוחות הביטחון ותקיפת החייל שניסה למנוע מהם להימלט; לנזק שצפוי להיגרם מהסמים שלא נתפסו; לנזק הגופני שנגרם לחייל ולנזק הגופני שעלול היה להיגרם לו; לתעוזה בביצוע העבירות; לפגיעה בביטחון המדינה ולעובדה שביצע את העבירה יחד עם אחר. כן נתתי דעתי לכך שהנאשם 1 לא נהג ברכב באישום זה.

15. נתתי דעתי לכך שהנאשם 3 הורשע בסופו של יום בעבירת סיוע ולא בעבירה המושלמת של הייבוא, ובמסגרת זו נתתי משקל לכך שהנאשם לא הגיע בעצמו לגדר הגבול, לא יצר מגע ישיר עם הסמים שהועברו ולא ניסה להעמיסם לרכבים וכו'.

ב"כ הנאשם 3 טען כי הסיוע של הנאשם 3 נמצא ברף התחתון של חומרת הסיוע משום שהוא שימש כתצפיתן בלבד. עיון בעובדות האישום הראשון בכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם 3 מלמד כי טענה זו לא מדויקת.

עובדות 1 ו-2 שבכתב האישום המתוקן מלמדות כי בין הנאשמים קיימת היכרות מוקדמת וכו': "...עובר לתאריך 15.6.19 סיכמו ביניהם הנאשמים ואחרים...וביניהם גם תושבי מצרים ליבא ממצרים לישראל סם מסוכן...".

עובדה 5 בכתב האישום המתוקן מלמדת כי: "בשלב זה, הנאשם 3 הגיע עם רכב מסוג ג'יפ...ונוטר לעמוד בסמוך לשער, על מנת להשגיח ולתצפת מפני הגעת כוחות הצבא או משטרה אל המקום.

הנאשם 3 שוחח בטלפון עם אחרים...ועדכן אותם כי הוא עומד בשער והכל רגוע".

מכתב האישום המתוקן עולה אפוא כי לנאשם 3 היה חלק בסיכומים המוקדמים, כי הוא הגיע באופן עצמאי עם רכב משלו למקום ממנו היה אמור לתצפת וכי בפועל אכן עדכן את האחרים אודות המצב בשטח.

נתונים אלו מלמדים על מעורבות לא מבוטלת של הנאשם 3 באירוע ההברחה.

כאמור, סעיף 32 לחוק העונשין שכותרתו "עונש על סיוע" קובע כי: **"הסיוע לעבור עבירה, עונשו מחצית העונש שנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי..."**, ודוק: מחצית מהעונש שנקבע בחיקוק בשל ביצועה העיקרי ולא מחצית מהעונש שהוטל או יוטל על המבצע העיקרי. הדברים הם ברורים בעניין זה, שכן העונש המוטל על נאשם לא תלוי רק בשאלה האם ביצע עבירה עיקרית או עבירת סיוע, כי אם גם תלוי הוא בנסיבות ביצוע העבירה (העיקרית והסיוע), נסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו של הנאשם, עברו הפלילי, שאלת מעבר הליך שיקומי וכיוצ"ב נתונים המשפיעים על מידת העונש.

יחד עם זאת, והגם שלפי סעיף 13 לפקודת הסמים כל מי שהקל על ייבוא הסם יכול באופן עקרוני להיות מורשע בעבירה המושלמת של יבוא, ולא רק בסיוע (ראו ע"פ 946/04 **מדינת ישראל נ' עובד**, [פורסם בנבו, 11.8.2004]), ההנחה היא שככלל תשמר יחסיות בין המבצע למסייע בענישה בהתאם להוראת סעיף 32 לחוק העונשין, כך שעונשו של המסייע יהיה קל מזה של המבצע וראו בעניין זה ע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 23.9.2014, פסקה 20]; ע"פ 3060/15 **עיד אבו רגייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 21.7.2015, פסקה 7].

16. מעיון בפסיקה הנוהגת בעבירת יבוא הסמים והסיוע לעבירה זו, לרבות בפסיקה שהגישו הצדדים, ניתן להבחין כי מנעד הענישה הוא רחב והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו של הנאשם, בעברו הפלילי, בשאלה האם הוא עבר הליך שיקומי כמו גם בנסיבות ה"מעשה" לרבות בסוג הסם ובמשקלו, בשאלה אם נלוו לעבירת הייבוא עבירות נוספות ואם כן אילו, באופן בו בוצע יבוא הסם לרבות בשים לב לשאלה האם נלוו ליבוא מימד בטחוני ובאופי הסיוע בעבירת הסיוע.

בשים לב להערת פתיחה זו, אסקור להלן פסיקה נוהגת בעבירות יבוא, סיוע ליבוא והחזקת סמים (שלא לצריכה עצמית) במקרים דומים. אציין, כי מודע אני שבפסיקה שתפורט בחלק מהמקרים הורשעו נאשמים בעבירות נלוות, חלקן חמורות דוגמת הסתננות לישראל, ומאידך לכך שכמות הסם שיובאה היא נמוכה יותר. לכך יינתן כמובן המשקל המתאים.

יבוא סם מסוכן

בע"פ 7044/11 **חסין עבדאללה עבד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.6.2012), אותו צרפה המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורם של נאשמים שהורשעו בעבירה של יבוא סם מסוכן

מסוג קנבוס במשקל של 80 ק"ג דרך גבול מצרים והסתננות והותיר על כנו עונש של 8 שנות מאסר.

בע"פ 6566/10 **סלים ורידאת נ' מדונת ישראל** (פורסם בנבו, 29.5.2019), דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 18.5 ק"ג, קשירת קשר לביצוע פשע והסתננות מגבול מצרים והותיר על כנו עונש של 6 שנות מאסר.

בעניין **בניאת הנ"ל**, אותו צרפה המאשימה, דחה בית המשפט העליון את ערעורם של שלושה בגירים (בע"פ 165/15), תושבי מצרים שהורשעו בעבירות של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 87 ק"ג, דרך גבול מצרים ישראל ובהסתננות והותיר עונש של 8 שנות מאסר על כל אחד מהם. בית המשפט העליון קיבל את ערעורו של הקטין (בע"פ 193/15) שהורשע בעבירות דומות והמתיק את עונשו ל-39 חודשי מאסר חלף 48 חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 48660-07-13 **מדינת ישראל נ' אבו כף ואח'** (פורסם בנבו, 30.10.2014) גזר בית המשפט המחוזי על נאשמים שהורשעו בעבירה של יבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 138.142 ק"ג מגבול מצרים ובהחזקת סם שלא לצריכה עצמית עונש של 5 שנות מאסר ועונשים נלווים. במקרה זה המדינה הגבילה את עצמה במסגרת הסדר הטיעון לעונשים של 7 שנות מאסר.

בע"פ (מחוזי-ב"ש) 62396-07-17 **אל חוסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.11.2017) דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של יבוא והחזקת סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל של 23.616 ק"ג, קשירת קשר לביצוע פשע, הפרעה לשוט, הסתייעות ברכב לביצוע פשע ועבירות תעבורה והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר תוך שהוא מסכים עם המאשימה כי העונש נוטה לקולה.

עבירת הסיוע ליבוא סם מסוכן

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 8249-09 **מדינת ישראל נ' סלאמה דלאלעה** (פורסם בנבו, 6.1.2001) בית המשפט גזר על נאשם שהורשע בעבירות של סיוע ליבוא סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 142.790 ק"ג דרך גבול מצרים ועבירות נלוות, עונש של 3.5 שנות מאסר. במקרה זה הסיוע שהגיש הנאשם כלל העמסה, פריקה והסתרה של חלק משקי הסם שיובא. בנוסף, לנאשם זה היה עבר פלילי ואף ריצה מאסר קודם של 30 חודשים.

בת"פ (מחוזי ב"ש) 33679-08-18 **מדינת ישראל נ' זנון** (פורסם בנבו, 1.4.2019), גזר מותב זה על נאשם שהורשע בסיוע ליבוא סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל 39.135 ק"ג, במסגרת הסדר "סגור" עונש של 34 חודשי מאסר (לנאשם 1).

בעניין **אל טוחי** הנ"ל נדון הנאשם 3, שהורשע בעבירה של סיוע לייבוא סם מסוג חשיש במשקל של 100 ק"ג ואשר הסיוע שלו בא לידי ביטוי בתפקידו כתצפיתן, לעונש של 24 חודשי מאסר. יצוין כי עונש זה היה פרי אימוץ של "הסדר סגור" בין הצדדים.

עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית

בע"פ 423/15 **ג'וואד ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.1.2016), קיבל בית המשפט העליון, בהסכמת המאשימה, את ערעורם של נאשמים שהורשעו בעבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית וקשירת קשר לביצוע פשע והפחית את עונשו של הנאשם 1 ל-52 חודשי מאסר, את עונשו של נאשם 2 שהורשע גם בעבירה של כניסה לישראל ל-63 חודשי מאסר (כולל הפעלת מאסר על תנאי) ואת עונשו של נאשם 3 ל-50 חודשי מאסר. במקרה זה בדומה לענייננו הגיעו הנאשמים לגדר הגבול עם מצרים, אספו שקים שהכילו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 72 ק"ג אותם זרקו כשהבחינו בכוחות צה"ל.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 33866-12-15 **מדינת ישראל נ' סריחאן** (פורסם בנבו, 6.3.2017) גזר בית המשפט על נאשם שהורשע בהחזקת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 111.863 ק"ג, קשירת קשר והסתייעות ברכב לביצוע פשע עונש של 54 חודשי מאסר (60 חודשי מאסר כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הגיע הנאשם עם אחרים לגדר הגבול עם מצרים, העמיסו את שקי החשיש ונסעו מהמקום עד שנתקלו בכוחות צה"ל שעצרו אותם לאחר ירי בגלגלי הרכב.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 28180-09-12 **מדינת ישראל נ' אלוג** (פורסם בנבו, 3.4.2014) גזר בית המשפט על נאשם שהחזיק שלא לצריכתו העצמית 4 שקי חשיש במשקל 62.8 ק"ג וזוכה מעבירה של הסתייעות ברכב עונש של 56 חודשי מאסר.

בע"פ 9210/11 **שי מגירה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.11.2012) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של החזקת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל של 8 ק"ג שלא לצריכה עצמית ושיבוש מהלכי משפט והותיר על כנו עונש של 48 חודשי מאסר.

17. לא מצאתי בענייננו לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי בענייניו של כל אחד מהנאשמים. בתוך מתחמי העונש ההולם מצאתי להתייחס לנסיבות שיפורטו להלן.

ביחס לנאשם 1 נתתי משקל לנסיבותיו האישיות-משפחתיות המורכבות, למצבו הבריאותי ולפגיעה של העונש בו ובמשפחתו. מצאתי לתת משקל גם להודאת הנאשם 1 ולחיסכון בזמן שיפוטי. הנאשם 1 אמנם ביקש לחזור בו מהודאתו אך משדחיתי את בקשתו זכאי הוא ליהנות כנגזר מהודאתו הראשונית מעניין זה, למעט לעניין החרטה ולקיחת האחריות ביחס לאישום השני.

כן נתתי משקל לעברו הפלילי של הנאשם 1 הכולל שבע הרשעות שונות, בגין אף ריצה מאסרים,

עמוד 15

לרבות בעבירות אלימות כלפי עובדי ציבור ושוטרים וסמים, אם כי עבירות הסמים בהן הורשע הן עבירות של החזקת סם לצריכה עצמית.

ביחס לנאשמים 2 ו-3 נתתי משקל להודאתם ולחיסכון בזמן שיפוטי, לגילם הצעיר, לנסיבותיהם האישיות-משפחתיות, לעובדה כי הם נעדרו עבר פלילי ולפגיעה של העונש בהם ובמשפחתם. בעניינו של הנאשם 3 נתתי דעתי גם לפגיעה בחירות שחוזה עד כה עת היה נתון בתנאים מגבילים.

18. ב"כ הנאשם 2 עתר לחרוג בעניינו של הנאשם 2 ממתחם העונש ההולם ולהשית על הנאשם 2 עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות. ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם 2 השתתף בקבוצה טיפולית במסגרת פיקוח מעצרים וזכה להערכה חיובית. ב"כ הנאשם 2 הוסיף כי אף התנהלותו של הנאשם 2 לאחר שחרורו ממעצר, לרבות הלימודים בהם החל והשתלבותו בעבודה, מלמדת על הנתיב השיקומי בו בחר, ומכאן שהשתת עונש של מאסר בפועל תגדע הליך זה.

סבורני כי יש לדחות את עתירת ב"כ הנאשם 2.

ראשית, חומרת העבירה שביצע הנאשם 2 על השלכותיה, כמפורט לעיל, מצדיקה מתן ביטוי הולם לעיקרון המוביל בענישה, הוא עיקרון ההלימה.

שנית, עיון בתסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם 2 מלמד שאת טענת ב"כ הנאשם 2 אודות הליכי השיקום שעבר נאשם זה יש לקחת בעירבון מוגבל. אכן שירות המבחן עמד על השתתפותו של הנאשם 2 בקבוצה טיפולית במסגרת פיקוח מעצרים כמו גם על המוטיבציה שלו להשתלב בקבוצה טיפולית נוספת והשאיות החיוביות שלו במישור האישי בתחום הלימודי והתעסוקתי, אך לצד זאת עולה מהתסקירים כי הנאשם 2 לא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. הנאשם 2 חזר פעם אחר פעם על העמדה לפיה הוא לא ידע שמדובר בעסקת סמים. שירות המבחן ציין כי: **"...אנו מתרשמים מקושי משמעותי של נאיף לבחון באופן מעמיק וביקורתי את חלקו בביצוע העבירה וזאת למרות שהשתתף בהליך טיפולי בשירותינו. אנו סבורים כי עמדותיו הנוקשות וחוסר יכולתו לערוך בחינה פנימית כלשהי באשר למשמעות הפלילית של ביצוע העבירה מצביעים על יכולת נמוכה להיתרם בהשתתפות בהליך טיפולי..."** (תסקיר מיום 23.7.2020).

שירות המבחן ביקש אמנם לבחון את יכולתו של הנאשם 2 להתמודד עם דפוסי התנהלותו המכשילים ולדחות את הדיון אך ציין כי: **"...כאמור, אנו ספקנים באשר ליכולתו להיתרם מהליך טיפולי וזאת לאור קשייו גם כיום להתייחס באופן אותנטי וביקורתי באשר להתנהגותו הבעייתית בעת ביצוע העבירה"**.

כזכור, לצד אפשרות לדחות את הדיון פעם נוספת המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם 2 ענישה מוחשית תוך התחשבות בנתוניו האישיים.

מן האמור עולה כי לא ניתן לומר שהנאשם השתקם, ואף יש קושי לומר שיש "סיכוי של ממש" שהנאשם ישתקם כדרישתו של סעיף 40ד(א) לחוק העונשין. לעניין השיקולים שעל בית המשפט לשקול על מנת להעריך את סיכויי השיקום ראו ע"פ 6637/17 אליזבט קרנדל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.4.2018), שם צוין בין היתר כי:

"... ניתן לציין ששילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר, עשוי להצביע על "סיכוי של ממש לשיקום" כלשונו של סעיף 40ד(א)" (פסקאות 24-25 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז).

בענייננו כאמור, לא ניתן לומר שיש שינוי מהותי בהתייחסות הנאשם לאירוע העבירה, לרבות בעניין אופן נטילת האחריות, ויותר מכך, לא ניתן לומר שיש אינדיקציות לקיומו של **תהליך שיקומי-טיפול מוצלח**.

נוכח האמור לא התרשמתי שיש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם 2.

לצד זאת, והגם שדחיתי המלצתו העונשית של שירות המבחן, סבורני כי אכן יש לתת משקל מסוים גם לשיקולי השיקום בעניינו של הנאשם 2 ואף בעניינו של הנאשם 3, וזאת נוכח גילם הצעיר, העדר עבר פלילי, לקיחת האחריות (אם כי לא מלאה) ומאפייני אישיותם כמפורט בתסקירים. משקל זה יבוא לידי ביטוי בהעמדת עונשם בחלק התחתון של המתחם שנקבע, כאשר מובהר כי אלמלא מתן משקל זה עונשם צפוי היה להיות חמור יותר, ולו מטעמי הרתעה.

לעניין שימוש בשיקול השיקום בתוך מתחם העונש ההולם, להבדיל משימוש בשיקול זה לצורך חריגה ממתחם העונש ההולם, ראו בין היתר פסקאות 11-16 בע"פ 5634/16 דוד אור שחר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.10.2016); ע"פ (מחוזי-נצרת) 17061-12-17 מדינת ישראל נ' אזולאי (פורסם בנבו, 26.10.2017), פסקאות 41 ו-42.

19. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 6.5 שנות מאסר בגין האישום הראשון.

15 חודשי מאסר בגין האישום השני מתוכם 6 חודשים לריצוי במצטבר לעונש שהוטל בגין האישום הראשון ו-9 חודשים לריצוי בחופף.

סך הכל ירצה הנאשם 1 7 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם 1 לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם 1 לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון או עבירה של תקיפת שוטר או עובד ציבור או הפרעה לשוטר או לעובד ציבור.
- ד. קנס בסך 20,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה שיעורים חודשיים ושווים החל מיום 1.1.2022.
- ה. אני פוסל את הנאשם 1 מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של שנה וזאת החל מיום שחרורו מהמאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט או ימלא תצהיר מתאים לצורך חישוב תחילת מניין התקופה.
- ו. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן (החיייל) באישום השני בסכום של 3,000 ש"ח. הפיצוי ישולם בתוך שנה מהיום. כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

נאשם 2

- א. 5 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם 2 לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע. לא
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם 2 יעבור עבירת סמים מסוג עוון. לא
- ד. קנס בסך 15,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשלושה שיעורים חודשיים ושווים החל מיום 1.1.2022.

נאשם 3

- א. 3 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם 3
לא יעבור עבירת סמים מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שהנאשם 3
לא יעבור עבירת סמים מסוג עוון.

ד. קנס בסך ₪ 10,000 או חודש וחצי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשני שיעורים חודשיים
ושווים החל מיום 1.1.2022.

ה. אני פוסל את הנאשם 3 מלקבל או להחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת
החל מיום שחרורו מהמאסר. הנאשם יפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית
המשפט או ימלא תצהיר מתאים לצורך חישוב תחילת מניין התקופה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, בנוכחות הצדדים.